

Kız ve Gece Yarısı Eşği

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Gece Yarısı Eşegi

Ebru Mina TOMURCUK

Mia cumartesi her günden çok severdi. O gün, kasabanın kenarındaki hayvan barınağını ziyaret ettiği gündü. Kırmızı tulumunu ve sarı yağmur çizmelerini giyer, havuçlarla dolu yeşil kanvas çantasını taşırdı. Bugün, dünyadaki en sevdiği hayvanı görecek: Jasper adında uysal, gri bir eşek.

Jasper uzun kulakları yukarı bakacak şekilde ahşap çitin yanında duruyordu. Yumuşak gri tüyleri temizlenmişti ve alnında yıldız şeklinde beyaz bir leke parlıyordu. Mia'nın geldiğini görünce, derinden gelen bir karşılama anırışı yaptı. Mia güldü ve bir havuç uzattı. 'Merhaba Jasper,' dedi. 'Bana bir gülümseme sakladın mı?'

Bütün öğleden sonra Mia, Jasper'ın dağınık koyu yelesini fırçaladı ve ona okuldan bahsetti. Güneş alçaldıkça alçaldı ve gökyüzü pembe ile altın rengine döndü. Sonra garip bir şey oldu. Jasper başını kaldırdı, ağzını kocaman açtı ve uzun, hüzünlü bir anırış çıkardı. Barınak çitinin ötesindeki boş tarlaya doğru bakıyordu.

Mia başını yana eğdi. 'Kiminle konuşuyorsun Jasper?' diye sordu. Tarla boştu, ama üzerinde ilk yıldızlar gözlerini açıyordu. Mia eşeklerin yıldızlarla konuşup konuşamayacağını merak etti. Çimlere oturdu ve izledi. Her birkaç dakikada bir Jasper yeniden anııyor, kehribar rengi gözleri kararan gökyüzüne dikiliyordu.

Ertesi akşam Mia yeşil çantası ve bir defterle geri geldi. Her anırışın saatini yazdı. 'Yedi, yediyi çeyrek geçe, yedi buçuk,' diye fısıldadı. Jasper her zaman alacakaranlıkta sesleniyor ve her zaman aynı yöne bakıyordu. Mia her notun yanına küçük bir yıldız çizdi. 'Belki yıldızlar da ona şarkı söylüyordur,' diye düşündü.

Barınak bekçisi Bay Hale yanlarına geldi. Zeytin yeşili ceketini ve düz şapkasını giymişti, kolunun altında bir dosya tahtası vardı. 'Jasper'ı çok dikkatli izliyorsun,' dedi sıcak bir gülümsemeye. 'Neler fark ettin?' Mia ona defterini gösterdi. 'Her gece aynı saatte sesleniyor,' dedi. 'Her zaman vadiye doğru.'

Bay Hale yavaşça başını salladı. 'Jasper bize geçen bahar geldi,' dedi. 'Ondan önce, vadinin karşısındaki bir çiftlikte başka bir eşekle yaşıyordu. Adı Rosie'ydi.' Mia'nın gözleri kocaman açıldı. 'Rosie hâlâ orada mı?' diye sordu. Bay Hale karanlık tepelere baktı. 'Emin değilim,' dedi. 'Ama belki Jasper biliyordur.'

O gece Mia geç saate kadar kaldı. Yıldızlar küçük fenerler gibi parıldıyordu. Jasper anırdı ve Mia hiç dinlemediği kadar dikkatle dinledi. Sonra duydu—uzaktan gelen hafif, karşılık veren bir anırış. Bir sır gibi vadinin üzerinden süzüldü. Mia ayağa fırladı. 'Bay Hale!' diye seslendi. 'Jasper yıldızlarla konuşmuyor. Biri ona karşılık veriyor!'

Bay Hale bir dürbün getirdi. Birlikte vadinin karşısına baktılar. Ay ışığında Mia uzak bir tarlada duran küçük, kestane rengi bir eşek gördü. Kulakları barınağa doğru dikilmişti. 'İşte Rosie,' diye fısıldadı Bay Hale. 'Başından beri ona sesleniyor.' Mia'nın kalbi heyecanla çarptı.

Ertesi gün Mia ve Bay Hale bir plan yaptılar. Bay Hale vadinin karşısındaki çiftliği aradı. Telefondaki nazık bir ses, Rosie'nin Jasper gittiğinden beri yalnız olduğunu söyledi. 'Onu buraya getirebiliriz,' dedi Bay Hale. Mia ellerini çırpı. 'Jasper çok mutlu olacak!' Yolculuk için gereken her şeyin listesini yazmasına yardım etti.

Cumartesi günü Mia, Bay Hale ile barınak kamyonuna bindi. Kıvrımlı vadi yolundan aşağı ve çiftliğe doğru sürdüler. Rosie solmuş mavi bir halatla ahşap bir kapının yanında duruyordu. Tüylü kakülü rüzgârda uçuşuyor, sol kulağındaki küçük bir çentik Mia'yı gülümsetiyordu. 'Merhaba Rosie,' dedi Mia yumuşak bir sesle. 'Jasper seni özlüyor.'

Rosie'nin yumuřak koyu gözleri kırpıřtı. Mia'nın elini kokladı ve nazıkçe burnunu sürttü. 'Seni hatırlıyor,' dedi çiftçi. 'Her gece Jasper'a sesleniyor.' Mia'nın içi ısındı. 'Seni eve götürüyoruz,' diye fısıldadı. Rosie hiç telař yapmadan treylere bindi, sanki nereye gittiklerini tam olarak biliyordu.

Barınaęa vardıklarında güneş batıyordu. Jasper çitin yanında duruyor, uzun kulakları seęiriyordu. Bay Hale Rosie'yi çimenlerin üzerinden geçirdi. Jasper anırdı ve Rosie karşılık verdi. Kapıdan burun buruna dokundular ve yumuşak nefesleri akşam havasında küçük bulutlar oluşturdu. Mia ellerini ağzına götürdü. 'Yine arkadaş oldular,' diye fısıldadı.

Bay Hale kapıyı açtı ve iki eşek aynı tarlaya seğirterek girdi. Yan yana durdular, başları birbirine yakın, sanki harika bir sırı paylaşıyorlardı. Mia çitin üstüne oturdu ve yıldızların çıkışını izledi. 'Dikkatle dinledin,' dedi Bay Hale. 'Anlamanın yolu buydu.' Mia aralıklı dişleriyle gülümsedi. 'Ben sadece izledim ve dinledim,' dedi.

O geceden sonra Jasper ve Rosie bir daha hiç ayrıldılar. Her akşam alacakaranlıkta birlikte vadiye doğru anırdılar—yalnız oldukları için değil, mutlu oldukları için. Mia her cumartesi havuçlar ve fırçalarla onları ziyaret etti. Eşeklerin de tıpkı insanlar gibi duyguları olduğunu ve bir dostun bulunmaya değer bir hazine olduğunu öğrendi.

Bazen Mia hâlâ defterini getirip çitin yanına otururdu. Gece seslerini dinler ve yıldızları izlerdi. 'Anlamak, sabırlı gözlemle başlar,' demişti Bay Hale bir keresinde ona. Mia başını salladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. İki eski dostu yıldızlı gökyüzünün altında eve kavuşturmak için sadece sessiz bir kız, yalnız bir eşek ve birazcık dinlemek yeterliydi.